

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א-13-2483 פרץ נ' עיריית בת ים

24 נובמבר 2015

פסק דין

10 תביעה לפיזיו על נזקי גוף אשר נגרמו לטענת התובע כתוצאה ממפגע במידרכה.
11 הנتابעת היא רשות מקומית, בעלת השיטה והחוויות הstattוטוריות ביחס לשולם ולבטיחותם של
12 המשפטים בדרכיה ובמדרוכותיה.
13

14 גורסת התובע בכתב התביעה, ב-11/5/13 החנה את מכוונתו בסמוך לביתו ברוח ששת הימים בבת –
15 ים, יצא מהרכבת, החל כמה צעדים ונפל לתוך בור בייב שהמכסה בו לא היה סגור כראוי. כתוצאה
16 מההאונה נפער בכתף ימין ובางן. אmons חש בכабאים עזים, אבל החליט לא לפנות בשלב זה ולמיון
17 ולנסות לראות אם הכאבים יחלפו מעצמם. בעבור 5 ימים ב-11/5/18 החפירו הכאבים והוא פנה לחדר
18 מיון בבית החולים ולפsson ווטפל.

הנבעת מכחישה את התאונה הנטענת ובנוספ' טוענת היום שהתרבו עובדתית לגורסת התובע שמדובר ביציאה מרכיב ולכן חל כל ייחוד העילה, אין לה חבות וילו להפנות את תביעתו למבטחת האחראית ליפוי גוף הפלט"ג.

24 כבר עתה – הטענה בעניין ייחוד העילה עלתה היום בעקבות עדותו של התובע, אך כפי שאראה להלן
25 קשה לבסס על עדותו ממצאים ולכן אני נתקנת לדון בטענה.

הטובע הבהיר שיצא מרכבו, החל כמה צעדים ונפל לתוך בור ביוב שהמכסה בו לא היה סגור כראוי.
לאחר הנפילה הלך לבתו בעורת אשתו. הוא חזר על גרטסו שלא רצה לפנות לבית חולים על אף
שאשתו בקשה מינו ולאחר 5 ימים ב-11/5, כשהתגבר הכאב, פנה לבית החולים.

הנトル להוכיח את התביעה מוטל על התובע. מאחר שמדובר בעדותו ובעדותו אשתו שיש לה אינטראס
בתביעה. יש לבחון את העדויות בוחרות. גם אם עדותם יכולה לסייע אחת לשניה, מבחינות סעיף (2)

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 נובמבר 2015

ת"א 13-09-2483 פץ נ' עיריות בת ים

לפקודת הראות, סבורני שבמקרה זה שאלת המשקל היא שאלת דומיננטית ולא שכונתי מושקל עדויותיהם.

אכן, התובע ואשתו הם אנשים מבוגרים ונכון שאין "لتפוס" אותם על אי דיווקים כאלה ואחרים, ובלבד שmidbar בנסיבות שליליות ולא בנסיבות מהותיות שליחן נסמכת גרסתם וחזקת עליהם שאם ידעו להביא אותם בתצהיריהם, ידעו גם להסביר אותה בעדויותיהם.

מאחר שפסק דין נكتب מיד לאחר سمיעת העדויות, אני רואה מקום לפרט כל אחת ואחת מהסתירות שעלו ותתייחס לעיקריות הנוגעת לגרען המחלוקת.

מאחר שהቶבע בחר להעיד את אשתו, יש לבחון את היחס בין גרסאותיהם. התובע נשאל מי היה איתה במועד התאונה והסביר חד משמעית שהיה בלבד (עמ' 5).

ונהנה אשתו העידה שישבה לידי בס案 הנושא וכשיצאו מהאוטו היה שם בור ביבואיך שהוא בא לשיט את הרגל לנכסה לו הרגל לבור (עמ' 10). זהה נקודה מהותית מושם שעдел דין שמנגיש ראייה מסיימת לכאהר והראייה נסתרת בעדותו שלו, יש להתייחס לעדותו בהירות מעצם ההתנהלות.

בاعت לעיקר. התובע מצא לנכון שהגיש צילומים של שני בורות ביב, הבדלים ביןיהם ניכרים לעין. אחד מהם שטוח ו"נקיר" יחסית, והשני מכוסה בעפר ולידו מצולמות עליים שלאדם לא ידוע. ציין שגים בצילומים שבו מופיעות הרגליים לא נראה מכסה בווב "מתהפק" כמו אחת הגרסאות של התובע, או "חוור" עם רוחך של 15-10 ס"מ כגרסתו אשתו. התובע לא יכול היה לומר דבר על הצלומים מסוימים שלא הוא צילם אותם. כאשר נשאל מדוע צולמו שני בורות ואמר שבני צילם אותם, הוא השיב שהוא לא ידוע (עמ' 8). העובה שהוא ידע לנוכח במספר הבית שlidoo לפי טענתו ארעה התאונה, אינה מספיקה בנסיבות העניין, כאשר הוא לח מישחו לצלם את הבורות ואינו ידוע מה הצלם צילם (aphael) עדות אשתו שהתקבשה פעמי אחד לתאר את הבור, אמרה שיש בו חור בערך באורך של עט (עמ' 11). לאחר מכן אמרה שהוא היה מונה והוא חשבה שהיא שבור, חתיכה קטנה. זהה נקודה הפירושית הדרישה הכרעה לפיה האינטראקציית התובע ודומני שהיה עליו למסור גרסה שלמה, המתישבת היגיונית עם נסיבות העניין. כאשר הוא מגיש צילומים שמתיארים לייצג את הטענות ועדות של אשתו לנכיה המיעט שניתן לומר שספק אם הייתה נכוןות בעת התאונה, קשה לדראות כיצד התובע מרים את הנעל.

לכך יש להוסיף את הכרונולוגיה. פרט בסיסי הוא מועד התאונה, בפרט כאשר לא היו לתאונה עדים (לפי אחת הגרסאות של התובע ולעומת זאת בעדותו העיד שהיו עדים רבים (עמ' 9).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

24 נובמבר 2015

ת"א 13-09-2483 פץ נ' עירית בת ים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

והנה, התובע ואשתו הצהירו חד משמעית שההתאונת ארכה ב-11/5/13. עוד הצהירו חד משמעית שכעבור 5 ימים פנו לחדר מיין. בחדר המין ב-11/5/18 נרשם מפי התובע ששבוע לפני כן נפל ברחוב. אם כך, מדובר לפי גירושו בחדר המין בתאונת שארכה ב-11/5/11 או בסמוך. מבחינה זאת לא הייתה מdiskakת עם התובע ואשתו בתאריך הבדיקה, אלא שהרשומה בкопת חוליות סותפת את הגולל על גירושם. דף אחד בלבד הוגש ע"י התובע אך הדוחזה ממשמעו. ד"ר קולדנוב רושם ב-11/3/15 שהtolower עלה אליו והתلون שנפל ונחבל בכתף ימין. גם ברישום הטכני תחת "ממצאים ותכניות אבחנתית" מציין במפורש 'כתף ימין'. התובע העיד שלא היו לו נפילות קודמות וכאשר נשאל מדוע אם כך כתוב שנפל ב-11/3, השיב "נו אז מה" (עמ' 9). אשתו לעומת זאת הצהירה (ואיש לא ניסה לבלב אותה) שהיא חושבת שעבורי יום יומיים מהתאונת עד שלקחה אותו לבית חוליות.

התובע ואשתו לא מסרו הסבר כלשהו ולא ניסו למסור הסבר לרשותה מקופת חוליות. לפיכך לא מונע שאכן התובע נפל ב-11/5/13 ופנה לרופא קופת חולים, אך התובע לא הוכיח שאותה נפילה היא זו שלגביה הוא טוען שהתרחשתה ב-11/5/13 ובורור שלא ניתן שתתרחש במועד זהה.

בניגוד לטענות התובע בסיכוןיו, איini סבורה שההתובע ואשתו התבבללו או שניסו לבבל אותם ולא התרשםתי ככה מחיקרתם. גם בחקירה הנגדית ע"י ב"כ הנتبעת ניתנו להם מלא ההזדמנויות להסביר את הכשלים בגרסתם והם לא מסרו הסבר.

בשלוי הדברים, התובע מיסר בעדותו שהוא עבד לפני התאונת, שהוא 14 שנה לא עובד ומקבל קיבבה מביתו לאומי ובהזדמנויות קוראים לו לעבד והוא לוקח רכבים למכוון הרישוי, מעביר טסט וניחזיר למוסך, וזאת הוא עשה אולי 3 פעמים בשבוע (עמ' 5).

אשר מעידה שהיא עוזר למשחו ולפעמים אפילו 5 פעמים בשבוע (עמ' 11). מעבר לכך שלא הוגש אסמכאות חיצונית, תמהני כיצד יכול אדם שמקבל דיאליזה 3 פעמים בשבוע לעבד 5 פעמים בשבוע.

לכן, התובע לא הרים את הנטל המוטל עליו ודין התביעה להידחות.

משכך, איini נדרשת לדון בשאלת הנתק.

התובע ישא בהוצאות הנتبעת ובשכר"ט עורך דין בסכום כולל של 8,000 ש"ח.

בֵּית מִשְׁפָּט הַשְּׁלוֹם בָּתֶּל אֶבְּרִיךְ - יִפוֹ

24 נובמבר 2015

ת"א 13-09-2483 פרץ נ' עיריית בת ים

1
2
3
4
5

זכות ערעור תוך 45 ימים לבייחמ"ש המחווג.

ניתן והודיע היה ייב כסלו תשע"ו, 24/11/2015 במעמד הנוכחים.

יעל הניג, שופטת

6
7

חוקלד על ידי לאה פידלר